

Országos Rendőrfőkapitány
Papp Károly r. altábornagy

Szám:

Tárgy: alapjogot érintő rendőri intézkedés
elleni panasz elbírálása

Hiv. szám: –

Ügyintéző: *

Telefon: *

E-mail*

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **Panaszos** által előterjesztett panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panasznak a kiköltözésre való felszólítás tekintetében

h e l y t a d o k,

minden egyéb tekintetben a panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése, Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület (tájékoztatásul)
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője (tájékoztatásul)
- 4) Irattár
- 5)

INDOKOLÁS

I.

Panaszos *-n terjesztette elő panaszát a Panasztestületnél, melynek kiegészítésére nem került sor. A panaszbeadvány az alábbiakat tartalmazza.

A Panaszos postai úton előterjesztett beadványában a Rendőrkapitányság rendőrei által vele szemben foganatosított rendőri intézkedéssel összefüggésben terjesztette elő panaszát.

A Panaszos előadta, hogy szóbeli megállapodás alapján albérletben lakott egy barátjánál, azonban kapcsolatuk megromlott, sokat veszekedtek, ezért megállapodtak abban, hogy a Panaszos tavasszal kiköltözik, azonban konkrét dátumot nem jelöltek meg. Az időpont meghatározásában a legkonkrétabb meghatározás az áprilisi fizetés kézhezvétele volt, amely május elején esedékes. Húsvét szombaton a veszekedésük odáig fajult, hogy a Panaszos barátja kihívta a rendőrséget. Hamarosan megjelent két rendőr, akiknek a Panaszos nyitotta ki a kaput, majd odament panaszos barátja is. A Panaszos gondolván, hogy szükség lesz az irataira, ezért bement a házba, és az általa viselt „egy szál” kismadrág, papucs és póló mellé magára öltött egy vékony kabátot is.

A Panaszos előadása szerint ezután az intézkedő rendőr – köszönés nélkül – közölte vele, hogy azonnal ki kell költöznie a házból. A Panaszos ekkor megkérdezte, hogy milyen törvényre vagy iratra hivatkozva kéri tőle a rendőr, amire azt a választ kapta, hogy ő ne vizsgáltsassa, mert előállítja. A Panaszos kérte, hogy a rendőr vegye figyelembe, hogy ő ott lakik, azért fizet, és húsvét szombaton nem életszerű, hogy fuvarost találjon a költözésre, pláne, hogy a szemközti szomszédal már megállapodott a Panaszos, mind a költözés idejében, mind az anyagiak tekintetében.

A Panaszos közölte a rendőrökkel, hogy semmilyen erőszakos cselekedet nem történt. Az eljáró rendőr továbbra is fenntartotta, hogy a Panaszosnak most azonnal ki kell költöznie, és megfenyegette, hogyha hátrébb lép a kapun belül, azonnal előállítja és megbilincseli. Ekkor a Panaszos közölte, hogy úgy tudja, joga van értesíteni az ügyvédjét, és szeretne felöltözni is, de egy lépést sem mozdult. Ekkor a rendőr belépett a kapun, megragadta a Panaszos jobb karját és kirángatta a kapu előtti közterületre. A Panaszos állítása szerint semmilyen ellenállást nem tanúsított. Hangosan kiabált és kérte, hogy ne feszítsék a karját, mert néhány napja elesett és zúzódások vannak rajta. Állítása szerint a rendőrök ettől még agresszívebbek lettek és a bilincset úgy rászorították, hogy az a Panaszosnak szinte elviselhetetlen fájdalmat okozott. A rendőrök rászóltak, hogy ne hangoskodjon, majd beültették a rendőrautóba és „jó tanácsokkal” látták el Panaszos barátját, hogy mi mindennel vádolja meg a Panaszost az ügy esetleges folytatása esetén.

A Panaszos a kocsiban ülve azt tapasztalta, hogy a rendőrautó sziréna használata nélkül indokolatlanul nagy (110-130 km/óra) sebességgel hajt a kapitányság felé, majd az épülethez közeledve lassított. A rendőrkapitányságnál felszólították a rendőrök, hogy szálljon ki a kocsiból, majd az intézkedő rendőr „hogy vigyorgó kollégájának imponáljon” kiszállását „elősegítve” nagyot rántott a Panaszos karján, és ezzel további fájdalmat okozott neki.

A Panaszost bekísérése után megmotozták és az előállító helyiség előtt levették a bilincset a kezéről. Ekkor megkérdezte az intézkedő rendőr, hogy a Panaszos öngyilkos akar-e lenni, illetve mi a mai dátum. Ekkor a Panaszos ismételten kérte, hogy beszélhessen a jogi képviselőjével, de azt a választ kapta, hogy mivel szabálysértést követett el, erre nincs lehetősége, ez neki nem jár, illetve, hogy ezt a főnökétől kell kérnie, aki az egész intézkedés alatt nem került elő. Az előállító helyiségben a Panaszosra zárták az ajtót. A Panaszos nem tudta pontosan, hogy ott mennyi idő telt el, de azt vélelmezi, hogy több mint, ami később a kiadott igazoláson szerepelt. Körülbelül másfél óra elteltével jelent meg ismét az intézkedő rendőr a társával, és megkérdezték, hogy elismeri-e, hogy ellenszegült az előállításnak és elfogadja-e az 50.000 forintos helyszíni bírságot vagy feljelentsék. A Panaszos azt válaszolta, hogy ezt csak akkor tudja eldönteni, ha egyeztetett a jogi képviselőjével. Ekkor a rendőr továbbra sem reagált a Panaszos kérésére, hanem elkezdte aláírni a Panaszossal a papírokat, amit addig a kezében tartott.

A Panaszos jelezte, hogy olyan papír átvételét is alá akarják írni vele, amit meg sem kapott, amire annyit reagált a rendőr, hogy azt ki kell nyomtatni. Fél óra elteltével ismét megjelent a rendőr és ismét a helyszíni bírság vagy a feljelentés lehetőségéről tájékoztatta.

A Panaszos ekkor is jogi képviselőjével való kapcsolatfelvételt kérte, hogy dönteni tudjon. Erre a rendőr közölte vele, hogy azt majd odakintről megteheti és, hogy nyolc napja van a rendőri intézkedéssel szemben panasszal élni. Később a Panaszos tudomására jutott, hogy igazából húsz napja van a panasztételre, így őt félretájékoztatták.

Kifele menet a Panaszos megjegyezte, hogy alaptalannak és jogszerűtlennek tartja a rendőri intézkedést, és hogy úgy bántak vele, mint egy bűnözővel. Erre azt a választ kapta, hogy a bűnözőkkel nem így bánnak, és az egyik rendőr gúnyosan megkérdezte, hogy esetleg egy kávéra ne lássa-e vendégül a Panaszost.

A Panaszos megalázó mivoltán túl igazságtalannak, jogszerűtlennek és aránytalannak tartja a vele szembeni intézkedést, különösen az intézkedő rendőr agresszív, durva, részrehajló, „rögtönítelő bíróság funkcióját betölteni kívánó” fellépését és szándékos félretájékoztatásait. A Panaszos a fentiekre tekintettel kérte a Panasztestületet, hogy panaszait vizsgálja ki.

A Panaszos a vele szemben fogantatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban – *beadványa szerint* – az alábbiakat sérelmezte:

1. a rendőri intézkedés jogszerűségét;
2. a kényszerítő eszközök (testi kényszer és bilincs) aránytalanságát;
3. az előállítás jogalapját, jogszerűségét és időtartamát;
4. a panaszjogára történő figyelmeztetés és a jogi képviselő kiértesítésének elmaradását.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint a rendőri intézkedés érintette a Panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz, a IV. cikkben rögzített személyi szabadsághoz, továbbá a II. cikkben rögzített emberi méltósághoz való alapvető jogát.

A Panasztestület eljárásában megállapította, hogy a Panaszossal szemben fennállt a rendőrség oldalán az intézkedési kötelezettség.

A Panasztestület álláspontja szerint az Rtv. 13. §-a rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről, mely szerint „a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”

A Panasztestület állásfoglalása szerint annak ellenére, hogy a bejelentésről készült hanganyag, küldési napló, intézkedési lap nem állt rendelkezésére, valamennyi rendőrségi irat – a Panaszos előadásával egyezően – egységesen arról számolt be, hogy a telefonos bejelentésben egy ingatlanhoz kapcsolatos vitáról érkezett bejelentés. A bejelentés tartalma a Panasztestület álláspontja szerint felvetette annak gyanúját, hogy az érintett ingatlanban tartózkodó személyek valamelyike a magánlaksértés szabálysértését vagy bűncselekményét követi el, ezért a bejelentés tartalma miatt a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége.

Az állásfoglalás megállapította, hogy a rendőrség az intézkedési kötelezettségét túllépve, jogalap nélkül szólította fel a Panaszost a kiköltözésre, továbbá mulasztott, amikor nem adta meg megfelelő tájékoztatást a hatáskörrel rendelkező szervről, és a feljelentés lehetőségéről.

Sérült a Panaszos személyi szabadsághoz való joga az előállítás kapcsán, valamint, mivel az előállítás jogszerűtlen volt, ezért az annak érdekében alkalmazott kényszerítőeszköz használata is jogszerűtlennek minősül, ezáltal sérült a Panaszos emberi méltósághoz való joga. Sérült továbbá a Panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, amikor a rendőrök nem engedték neki, hogy értesítse jogi képviselőjét.

A Panaszos által kifogásolt rendőrök hangnemére vonatkozó panasz kapcsán a Panasztestület úgy foglalt állást, hogy az emberi méltósághoz való jog sérelme, valamint az előállítás során, a „beszállítás” módjára vonatkozó panasszal összefüggésben a testi épséghez való jog sérelme nem volt megállapítható.

A Panasztestület állásfoglalásában a jogorvoslati tájékoztatás tartalma miatti kifogás a Panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

A Panasztestület megítélése szerint az alapjogsérelem elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be:

- a panaszbeadvány;
- a Rendőrkapitányság vezetőjének átíratva a Panasztestület megkeresésére;
- a Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály Járőr- és Őrszolgálati Alosztály, jelentése előállítás végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról és mellékletei

(parancsnoki vélemény és kivizsgálás, nyilatkozat, igazolás a rendőrségi előállítás időtartamáról);

- a Rendőrkapitányság feljelentése szabálysértési ügyben.

III.

A tényállás minden részletre kiterjedő tisztázása érdekében lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során a Panaszos által a Panasztestületnél előterjesztett panaszban megfogalmazott állításokat alátámasztó bizonyítási indítványt, nyilatkozatot, illetőleg egyéb bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdése szerint, a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre¹ is.

IV.

1. A rendőri intézkedés jogszerűsége

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint:

„(1) A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

Az Rtv. 13. § (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

(2) A rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni.”

Az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

(2) Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”

Az Rtv. 24. § (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.

---

¹ Pl.: 1/2004. Büntető jogegységi határozat, BH2009. 230, Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.

(2) A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 8. § (1) és (2) bekezdései szerint:

„A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről - ha az elkövető ismert, annak megjelölésével - feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében.

(2) A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást.

A Szolgálati Szabályzat 9. § (1) és (2) bekezdései szerint:

„(1) A rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki, vagy helyszíni bírság kiszabása helyett - ha a szabálysértési eljárásról szóló törvényben megállapított feltételek fennállnak - szóbeli figyelmeztetést alkalmaz.

(2) A szóbeli figyelmeztetés során a rendőr a szabálysértés elkövetését elismerő személyt felszólítja a tevékenysége abbahagyására.

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 121. pontja, 166. § (1) bekezdése szerint „aki másnak a lakásába, egyéb helyiségébe, vagy ezekhez tartozó bekerített helyre az ott lakónak vagy azzal rendelkezőnek akarata ellenére, vagy megtévesztéssel bemegy, vagy ott bennmarad, úgyszintén aki mást akadályoz abban, hogy a lakásába, egyéb helyiségébe vagy ezekhez tartozó bekerített helyre bemenjen.”

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 221. §-a rendelkezik a magánlaksértés bűncselekmény alakzatáról, mely szerint „aki más lakásába, egyéb helyiségébe vagy ezekhez tartozó bekerített helyre erőszakkal, fenyegetéssel vagy hivatalos eljárás színlelésével bemegy, illetve ott bent marad, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) Büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, aki másnak a lakásába, egyéb helyiségébe vagy az ezekhez tartozó bekerített helyre, az ott lakó vagy azzal rendelkező akarata ellenére vagy megtévesztéssel

- a) éjjel,
- b) fegyveresen,
- c) felfegyverkezve vagy
- d) csoportosan

bemegy, vagy ott bent marad.

(3) Aki mást megakadályoz abban, hogy lakásába, egyéb helyiségébe vagy az ezekhez tartozó bekerített helyre bemenjen,

- a) ha az (1) bekezdésben meghatározott módon követi el, az (1) bekezdés szerint,
- b) ha a (2) bekezdésben meghatározott módon követi el, a (2) bekezdés szerint

büntetendő.

(4) A büntetés büntett miatt egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztés, ha az (1) bekezdésben meghatározott bűncselekményt a (2) bekezdésben meghatározott módon követik el.”

A Btk. 222. § (2) bekezdése rendelkezik a zaklatás tényállásáról, mely szerint „Aki félelemkeltés céljából

a) mást vagy rá tekintettel hozzátartozóját személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény elkövetésével megfenyeget, vagy

b) azt a látszatot kelti, hogy más életét, testi épségét vagy egészségét sértő vagy közvetlenül veszélyeztető esemény következik be,

véség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

A magánlaksértés esetén mind a szabálysértési, mind a bűncselekményi alakzat, illetve a zaklatás elkövetői csak magánindítványra büntethetőek.

A Panaszos sérelmezte, hogy a rendőri intézkedést jogszerűtlennek, szakszerűtlennek érezte, mivel az intézkedő rendőr őt a lakóingatlan elhagyására szólította fel.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján *-én * óra * perckor a Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály Járőr- és Őrszolgálati Alosztály járőrei a Rendőr-főkapitányság Tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) ügyeletére érkezett bejelentés alapján megjelentek a * szám alatti lakcímen.

A bejelentő fogadta a helyszínen a járőrt, aki előadta, hogy korábban a lakóházába fogadta a Panaszost, akivel szóban megegyeztek az együttélésről, illetve az anyagiakról. A bejelentő elmondta továbbá, hogy a Panaszossal időközben megromlott a kapcsolatuk, akit felszólított egy hónappal korábban, hogy hagyja el a lakóházat, és onnan költözzön el.

A bejelentő elmondása szerint ez a felszólítás nem érte el a célját, azóta a Panaszos vele és három kiskorú gyermekével durván, agresszíven viselkedik, őket többször bántalmazással fenyegette.

Ezt követően az intézkedő rendőr meghallgatta a Panaszost, aki felszólításra átadta okmányait, majd előadta, hogy semmi olyan nem történt, amit a bejelentő állított.

A rendőri jelentés alapján a rendőr tájékoztatta a Panaszost, hogy mivel nincs bejelentve állandó vagy tartózkodási helyre sem, továbbá tulajdonjoga nincs a lakóházban, ezért el kell hagynia azt a bejelentő felszólítására.

Álláspontom szerint a Rendőrkapitányság rendőreit az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján intézkedési kötelezettség terhelte, melynek maradéktalanul nem tettek eleget.

Az intézkedő rendőr a Panaszossal való kapcsolatfelvételkor rosszul ítélte meg a helyzetet, ezért az ügy tényállását nem kellő módon és mértékben derítette fel. Ez a mulasztás vezetett oda, hogy olyan jogkérdésben foglalt állást, melynek eldöntésére jogszabályi felhatalmazás hiányában nem volt törvényes lehetősége.

A tényállás teljes körű tisztázása szempontjából kiemelt jelentőséggel bírnak a Panaszossal szemben történt intézkedés alább részletezett előzményei, amelyek a II. részben felsorolt bizonyítási eszközök alapján kerültek megállapításra.

A Panaszos a bejelentő által is elismerten életvitelszerűen tartózkodott barátja lakásában, így a fenti jogsértő cselekmények gyanúja fel sem merülhetett az intézkedés során.

A tájékoztatás elhangzását követően a Panaszos az utcáról hátrálni kezdett az ingatlan kapuja felé, majd a rendőrrel kiabálva kétségbe vonta jogszabályi ismereteit, a rendőri intézkedés szakszerűségét és jogszerűségét.

Ezek után került sor a Panaszos felszólítására a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával, hogy hagyja el a lakóházat, melynek nem tett eleget, kijelentette, hogy ő nem megy sehova. A ház elhagyására történt ismételt felszólítást követően további kényszerintézkedés kilátásba helyezése után a Panaszos tovább hátrált az ingatlan utcafront felőli kert irányába.

A rendőri felszólítás ellenére, mely szerint a Panaszos álljon meg, nem tett eleget, kiabált és közölte, hogy nem érdekli és ügyvédet akar.

Az ismételt felszólításra, hogy lépjen ki az ingatlan elé, kezeit tartsa maga elé és vesse magát alá az intézkedésnek. A Panaszos a többszöri felszólítás ellenére nem tett eleget, kezeit maga mellé szorította, ezért őt a rendőr csuklójánál megfogta, majd kezeit hátra helyzetben megbilincselte és szolgálati gépkocsiba ültette.

A rendőr a szükséges tájékoztatást a bejelentő részére megadta, aki elmondta, hogy nem akar „magánvaddal” élni a Panaszossal szemben, csak azt akarja, hogy költözzön el és hagyja őket nyugodtan élni.

Mindezeket figyelembe véve a Panaszos által megfogalmazott kifogások vonatkozásában álláspontom a következő:

Egyetértek a Panasztestület állásfoglalásának azon tartalmával, miszerint a rendőrség az intézkedési kötelezettségét túllépve, jogalap nélkül szólította fel a Panaszost a kiköltözésre.

Nem értek egyet a Panasztestület azon megállapításával, mely szerint a rendőrség mulasztott, amikor nem adta meg megfelelő tájékoztatást a hatáskörrel rendelkező szervről, és a feljelentés lehetőségéről, mivel a rendőrségi iratok ennek ellenkezőjét tartalmazzák. A fentiekre tekintettel, a benyújtott panasz – a kiköltözésre való felszólítás tekintetében – megalapozott.

2. A kényszerítő eszközök (testi kényszer és bilincs) aránytalansága

Az Rtv. 19. § (1) bekezdése szerint:

„(1) A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.”

Az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

(2) Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”

Az Rtv. 16. § (1) bekezdése szerint:

„(1) A rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.”

Az Rtv. 17. § (1) bekezdés szerint:

„(1) A rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.”

Az Rtv. 47. § szerint:

”A rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat.”

Az Rtv. 48 § d) pontja szerint:

*„A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy
d) ellenszegülésének megtörésére.”*

Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdés a) és b) pontjai szerint:

„(2) Az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:

a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat,

b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,”

Szolgálati Szabályzat 40. § (1), (2) bekezdése szerint:

„(1) A megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.

(2) A testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat. A rendőr a támadás céljára szolgáló eszköz használatának megakadályozása, továbbá a támadás elhárítása érdekében az ehhez szükséges erejű és irányultságú ütést vagy rúgást alkalmazhat.”

Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés a), d) pontjai szerint:

„(1) Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt

a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,

d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,

Szolgálati Szabályzat 41. § (6) bekezdés a) pontjának aa) alpontja szerint:

„(6) A bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy

a) a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha

aa) a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől, ”

A panaszbeadvány szerint a rendőr, miután felszólította, hogy ki kell költöznie az ingatlanból, megragadta a jobb karját és kirángatott a kapu előtti közterületre, – miközben a Panaszos semmilyen ellenállást nem tanúsított – majd megbilincselte.

A tájékoztatás elhangzását követően a Panaszos az utcáról hátrálni kezdett az ingatlan kapuja felé, majd a rendőrrel kiabálva kétségbe vonta jogszabályi ismereteit, a rendőri intézkedés szakszerűségét és jogszerűségét.

Ezek után került sor a Panaszos felszólítására a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával, hogy hagyja el a lakóházat, melynek nem tett eleget, kijelentette, hogy ő nem megy sehova. A ház elhagyására történt ismételt felszólítást követően további kényszerintézkedés kilátásba helyezését után, Panaszos tovább hátrált az ingatlan utcafront felőli kert irányába.

A rendőri felszólítás ellenére, mely szerint a Panaszos álljon meg, nem tett eleget, kiabált és közölte, hogy nem érdeklí és ügyvédet akar.

Az ismételt felszólításra, hogy lépjen ki az ingatlan elé, kezeit tartsa maga elé és vesse magát alá az intézkedésnek. A Panaszos a többszöri felszólítás ellenére nem tett eleget, kezeit maga mellé szorította, ezért őt a rendőr csuklójánál megfogta, majd kezeit hátra helyzetben megbilincselte és szolgálati gépkocsiba ültette.

A rendőrségi iratok alapján a rendőr tájékoztatta a Panaszost, hogy mivel nincs bejelentve állandó vagy tartózkodási helyre sem, továbbá tulajdonjoga nincs a lakóházban, ezért el kell hagynia azt a bejelentő felszólítására.

A Panaszost az intézkedő rendőr többször felszólította, hogy az intézkedésnek vesse magát alá, azonban a Panaszos a rendőri felszólításnak nem tett eleget, először passzívan, majd a testi kényszer alkalmazásakor aktívan ellenszegült az intézkedésnek.

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 19. § (1) bekezdése értelmében a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény, vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni és a rendőr utasításának engedelmeskedni. Ennek alapján egy rendőri intézkedés jogszerűségének, vagy jogszerűtlenségének megállapítása nem az intézkedés alá vont személy, vagy más jelenlévő állampolgár feladata. Ennek értelmében az állampolgár nem mérlegelheti, hogy a hivatalos személy eljárása jogszerűtlen, vagy sem, ugyanis a rendőrségi törvény hivatkozott 19. § (1) bekezdése szerint „a rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül kétséget kizáróan megállapítható”. A bírói gyakorlat ide vonatkozóan több évtizedes döntéseket tartalmaz, amelynek lényege a következő: „akkor nem jogszerű a hivatalos személy eljárása, ha minden mérlegelés

szükségessége nélkül és félreismerhetetlenül kétséget kizáró határozottsággal jogszerűtlennek mutatkozik²” – ahogy erre a Kúria is rámutatott egy büntető elvi döntésében.

A lakóingatlan közös használatára vonatkozó jogsértés eldöntése – a témában született Legfelsőbb Bíróság ezen tárgyú, a joggyakorlat számára iránymutató büntető elvi határozatára (pl.: EBH 2002.733.) tekintettel – megítélésem szerint nem tartozik az egyszerű, bárki által mérlegelés nélkül eldönthető kérdések körébe, azaz a Panaszost az együttműködési kötelezettség terhelte – saját álláspontjára tekintet nélkül –, mivel később a panasz eljárás során kaphat jogorvoslatot.

A rendőri jelentés alapján a Panaszos magatartása kiszámíthatatlan volt, agresszíven beszélt az intézkedő rendőrrel, esetenként kiabált, a részére nyújtott tájékoztatásra nem figyelt, légzése szapora volt, láthatóan ideges volt, valamint többször kijelentette, hogy nem hagyja el az ingatlant és feljelenti az intézkedőket. Nem maradt egy helyben, izgett-mozgott, kezeivel hevesen gesztikulált, hadonászott, folyamatosan ügryvédet követelt.

A bilincset *-n, * óra * perctől *-n, * óra * percig alkalmazták a Panaszossal szemben.

A Panaszost az intézkedő rendőr felszólította, hogy az intézkedésnek vesse magát alá, azonban a Panaszos a rendőri felszólításnak nem tett eleget, először passzívan, majd a testi kényszer alkalmazásakor aktívan ellenszegült a rendőri intézkedésnek.

A Panasztestület a bilincs alkalmazását e szituációban alapjogot súlyosan sértő intézkedésnek minősítette, mely álláspontjával az alábbi indokok alapján nem értek egyet.

Az Rtv. 48. §-hoz fűzött indokolás szerint a bilincs a további ellenszegülés, a szökés, a támadás megakadályozására szolgáló megelőző, védelmi jellegű kényszerítő eszköz. Ennélfogva alkalmazása előzetes ellenállás tanúsítása nélkül vagy fizikai kényszer folyamánként is szóba jöhet. Az alkalmazás törvényi feltétele azonban, hogy kizárólag személyi szabadság korlátozásával járó rendőri intézkedés keretében (elfogás, előállítás, elővezetés, őrizetbevétel) alkalmazható.

Az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdése szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

E törvényi rendelkezések nem csak a rendőr által alkalmazható „kényszer” maximumát, de minimumát is előírják, mégpedig oly módon, hogy a rendőr olyan fokú kényszert kell, hogy alkalmazzon, amely megfelelő biztonságot fog nyújtani az intézkedés jövőbeni része során is. Ez az előírás az intézkedő rendőrtől azt követeli meg, hogy a panaszos jövőbeni magatartására vonatkozóan vonjon le megbízható következtetéseket. E következtetést a rendőr a helyszínen a jövőre vonatkozóan nem végezheti el „patikamérlegen”. Számtalan példa mutatta már, hogy a rendőr olykor „alábecsüli” a szükséges intézkedés mértékét.

Ezek következménye „jobb esetben mindössze” szökés, rosszabb esetben önkárosítás, súlyos sérülés, lőfegyverhasználat lett. A rendőrtől a törvényalkotó elvárja, hogy az intézkedése során ilyen esetek ne következessenek be.

---

² 30/2012. számú büntető elvi döntés

Fontos hangsúlyozni azt a tényt is, hogy az alkalmazott kényszerítő eszköz „pozitív hatását”, azaz a megelőzött további jogsértő cselekményt – megtörténtük hiányában – igazolni, bizonyítani nem lehet sem az intézkedés korai szakaszában, a kényszerítő eszköz alkalmazását megelőzően a helyszínen, sem azt követően hatósági, vagy bírósági eljárásban.

A jogalkotó ezért a mérlegelésnek „tágabb kört enged” amikor azt írja elő, hogy a rendőri intézkedés csak „nyilvánvalóan aránytalan” hátrányt nem okozhat az intézkedés alá vont személynek.

A két vizsgálandó kényszerítő eszköz (testi kényszer, bilincs) között jogalkotói jogértelmezés nem tett különbséget súlyuknál fogva sem az Rtv.-ben, sem az intézkedés idején hatályban volt más jogszabályban.

Jogalkotói iránymutatás hiányában a hatóság jogalkalmazói tevékenysége során ezt követően azt vizsgálta meg, hogy a testi kényszer és a bilincs között fennáll-e „nyilvánvaló” és szignifikáns különbség a tekintetben, hogy mekkora hátrányt okoz.

A testi kényszer alkalmazása olyan fizikai erő kifejtéssel jár, mely ereje, irányultsága (elvezető fogások, karfeszítés, földre fektetés) révén képes lehet megtörni az elszennvedőjének akaratát, azaz az akaratlagos ellenszegülő mozgását mindaddig, amíg a rendőr saját fizikai erő kifejtését megfelelő intenzitással és irányultsággal fenntartja. A bilincs fizikai jellemzőinél fogva – a testi kényszerhez hasonlóan, szakszerűen felhelyezve – arra alkalmas, hogy a megbilincselte személy nem kívánt mozgását lehetetlenné tegye. Amíg a testi kényszerrel akár az intézkedés alá vont személy teljes testét kontrollálni lehet, addig a kezek megbilincselése csak a kezek szabad mozgását gátolja meg, sok esetben továbbra is szükséges az illető kísérése, megfogása.

A testi kényszer alkalmazásával szembeni ellenszegülés esetén maga a testi kényszer hámsérülést, vagy ennél súlyosabb sérülést (ízületi, vagy csontsérülést) is okozhat. A bilincs szabályszerűen felhelyezve további ellenszegülés (a kezek szétfeszítése) esetén szorosabbá válva jellemzően hámsérülést okoz.

Az akarathajlító hatás, a személyes szabadság korlátozásának mértéke tekintetében tehát megállapítható, hogy a bilincselés alkalmazása koránt sem jelent fizikailag nagyobb mértékű korlátozást. A testi kényszer a rendőr fizikai képességeit és figyelmét jellemzően nagymértékben, akár teljes mértékben leköti. A bilincs alkalmazásával a rendőr a helyszíni intézkedése során fizikai erejét és figyelmét egyaránt nagyobb mértékben oszthatja meg, hiszen a nem kívánt mozgást nem a rendőr, hanem túlnyomórészt a bilincs akadályozza. Ez utóbbi úgy az intézkedés biztonsága, mint a tágabb környezet, végső soron a közrend szempontjából is kedvezőbb intézkedési helyzetet jelent.

Szóba jöhet a kényszerítő eszközök alkalmazásának negatív társadalmi megítélése, és ebben a körben kérdéses lehet, hogy a megbilincselés nagyobb mértékben korlátozza-e az emberi méltóságot, becsületet, mint a folyamatos karfeszítéssel, vagy más módon kivitelezett megfogással történő elvezetés. Jogszabály iránymutatást nem ad a hatóságnak ilyen értékelés elvégzéséhez, így ez nem tartozik a hatáskörömbé.

A Szolgálati Szabályzat hivatkozott rendelkezése értelmében a bilincs különösen akkor alkalmazható, ha a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülés testi kényszerrel nem törhető meg. A testi kényszer akarathajlító jellegére tekintettel fogalmilag feltétlenül az ellenszegülő magatartás megszűnését eredményezi, ez ugyanakkor nem jelenti az

ellenszegülés megtörését is, azaz az ellenszegülési szándéktól való elállást, ezért a testi kényszer megszüntetésekor az intézkedés alá vont személy további aktív ellenszegülést tanúsíthat. Erre tekintettel a bilincs alkalmazása a testi kényszer kiváltva, kiegészítve a további ellenszegülő magatartás megakadályozására hivatott. A testi kényszerrel lefogott személy esetében azt, hogy csupán ellenszegülő magatartása kényszerű megszűnéséről, avagy az ellenszegülés megtöréséről (szándéktól való elállásról) van-e szó, alapvetően tudati, érzelmi kérdésként, egzakt módon eldönteni, tehát az érintett jövőbeni szándékára vonatkozóan biztos következtetést levonni sem a helyszínen, sem a későbbiek során nem lehet.

Ezért – a már fent is kifejtettek szerint – az Rtv. rendelkezése értelmében a rendőr mérlegelésén múlik, hogy a testi kényszer felváltása, kiegészítése céljából alkalmazza-e a bilincselést. A jelen esetben a tényállásban említett indulatos, aktív ellenszegülő magatartásra tekintettel okszerűen döntött a rendőr úgy, hogy a testi kényszerrel a bilincseléssel kiváltva továbbra is fenntartja a panaszos szabad mozgásának korlátozását mindaddig, amíg a helyszíntől eltávolítva, a rendőrkapitányság területére kísérik, kizárva, minimálisra csökkentve a további jogsértő cselekmény elkövetésének a lehetőségét.

Megállapítottam, hogy a bilincselés és a testi kényszer között nyilvánvaló különbség a korlátozás azaz „hátrány okozás” mértékében nem állapítható meg, sőt a bilincselés a testi kényszerrel szemben csak a karok mozgását akadályozza legfeljebb azonos sérülés veszélye mellett. Ezért a rendőr az Rtv. 15. §-ában foglalt nyilvánvaló hátrányokozás tilalmát nem szegte meg, hiszen úgy a jogszabályi környezetből, mint a tényszerű összehasonlításából nem következik nyilvánvaló különbség a két kényszerítő eszköz között, azaz intézkedése az Rtv. 48. § d) pontja alapján a bilincselés tekintetében is arányos volt.

A fentiekre figyelemmel, a panaszossal szemben intézkedő rendőr jogszerűen alkalmazott testi kényszerrel, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

3. Az előállítás jogalapja, jogszerűsége és időtartama

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja szerint:

*„(2) A rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt,
f) aki a szabálysértést az abba hagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani;”*

Az Rtv. 33. § (3) bekezdés szerint:

„(3) A rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.”

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés szerint:

„(4) Az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.”

A Szolgálati Szabályzat 5. § (1) bekezdése szerint:

„(1) Az intézkedést a rendőr - az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően - a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel,

tisztelgással kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja.”

A Szolgálati Szabályzat 5. § (2) bekezdése szerint:

„(2) A rendőri intézkedés eredményességének veszélyeztetésére figyelemmel az (1) bekezdésben meghatározottak intézkedés megkezdését megelőző közlése akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.”

A Szolgálati Szabályzat 5. § (3) bekezdése szerint:

„(3) Ha az intézkedés alá vont a rendőr felszólításának nem tesz eleget, az intézkedő rendőr „A törvény nevében!” felszólítással figyelmezteti, hogy szigorúbban lép fel.”

A Szolgálati Szabályzat 5. § (4) bekezdése szerint:

„(4) A rendőri intézkedés során úgy kell eljárni, hogy a rendőr megelőzze megtámadását, lefegyverzését, továbbá akadályozza meg, hogy a figyelmét a szolgálati tevékenységtől elvonják vagy lekötöttségét jogellenes cselekmény elkövetésére használják fel.”

A Szolgálati Szabályzat 5. § (5) bekezdése szerint:

„(5) A rendőri intézkedés eredményes befejezését szükség esetén segítség igénybevételével is biztosítani kell.”

A Szolgálati Szabályzat 28. § (5) bekezdése szerint:

„(5) Az igazolás megtagadása vagy a személyi adatok hitelességének hiánya miatt megkezdett előállítás végrehajtását mellőzni kell, ha az intézkedés alá vont személy az előállítás közben megfelelően igazolja magát, vagy személyazonosságát a rendőr megállapította, és ellene bűncselekmény megalapozott gyanúja nem merült fel, kivéve, ha vele szemben kényszerítő eszköz alkalmazására került sor.”

A Szolgálati Szabályzat 28. § (7) bekezdése szerint:

„(7) A rendőr a megkezdett, de mellőzött előállításról is jelentést készít, amelyben rögzíti az érintett személy személyazonosító adatait, az előállítás megkezdésének okát, helyét és időpontját, az intézkedés befejezésének helyét és időpontját, valamint az előállítás mellőzésének okát.”

A Szabs. tv. 216. § (1) és (2) bekezdése szerint:

„(1) Aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, szabálysértést követ el.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott szabálysértés miatt az eljárás a rendőrség hatáskörébe tartozik.” [Jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség]

Panaszos sérelmezte az előállítást, mivel annak ellenére állították elő, hogy nem tanúsított ellenállást.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja szerinti előállítási ok tekintetében e törvényhely nem ad eligazítást abban a tekintetben, hogy a felszólítás ellenére a szabálysértést tovább folytató személy előállítása mi célból kell, történjen, ugyanakkor a jelen eljárásban el kell dönteni, hogy a tényállás megvalósulása esetén foganatosított intézkedés az Rtv. 15. §-ában meghatározott arányossági követelményeknek is megfelelt-e. A szükséges jogértelmezés

elvégzéséhez a rendőrség alapvető feladatából, a közrend védelmi kötelezettségéből indul ki a hatóság.

A közrend megóvása érdekében akkor célszerű előállítani a felszólítás ellenére a jogsértő magatartását folytató személyt, ha az előállítás mellőzése azzal a veszéllyel jár, hogy az intézkedés alá vont további közrendet sértő, azaz jogsértő cselekményt követ el. A tényállás alapján megállapítható, hogy a Panaszos helyszínen tapasztalt indulatos, aktív ellenszegülő magatartása miatt – a rendőri intézkedéssel szembeni további engedetlenségre irányuló szándékának hangot adó nyilatkozatára tekintettel – okszerűen merült fel annak lehetősége, hogy a felfokozott állapotban levő Panaszos helyszínen hagyása esetén további jogsértő cselekményt követ el.

Az előállítás időtartama *-n, * óra * perctől *-n, * óra * percig tartott, ekkor a Panaszost szabadon bocsátották. A rendőrségi előállítás időtartamáról szóló igazolást aláírta, annak tartalmát megértette, tudomásul vette, egy példányát átvette.

Megállapítottam, hogy hozzátartozó kiértékelését nem kérte, az előállításával és a rendőri intézkedés módjával szemben „8 napon belül nyilatkozom” bejegyzés szerepelt, betegségben nem szenved, élelmezést nem kért.

A Panaszos által tanúsított provokatív magatartás, valamint az, hogy aktívan ellenszegült a rendőri intézkedésnek és meg sem hallgatta az intézkedő rendőrt vezetett oda, hogy az intézkedő rendőrnek részletes tájékoztatást, adatgyűjtést nem állt módjában fogadtatni, mivel a Panaszos kivonta magát az intézkedés alól, ezzel veszélyeztette az intézkedés szakszerű lefolytatását.

A Kúria egyedi ügyben hozott ítéletére³ figyelemmel, mely szerint „...önmagában az alapintézkedés jogsértő jellege nem befolyásolja a rendőri intézkedés jogszerűségét, ... az alapintézkedés jogszerűtlenségétől vagy jogszerűségétől függetlenül a rendőri intézkedéseknek, felszólításoknak eleget kell tenni. Ez azt jelenti, hogy egy nem nyilvánvalóan jogsértő alapintézkedéshez kapcsolódó rendőri intézkedés attól nem lesz jogszerűtlen, hogy az alapintézkedés esetleg jogsértő.” megállapítom, hogy a Panaszossal szemben kezdeményezett rendőri intézkedés megalapozott és indokolt volt. A rendőri intézkedést megelőző, illetve a rendőri intézkedés közben tanúsított panaszosi magatartás alapján jogszerűen állapította meg az intézkedő rendőr, hogy Panaszos szabálysértést követ el, a jogszerű intézkedéssel szemben engedetlen volt és magatartását a rendőri felszólítás ellenére továbbfolytatta.

Megállapítom, hogy a Panaszos előállításának jogalapjával kapcsolatos panasz alaptalan.

---

³ Kfv.III.37.082/2015/7.

4. A panaszjogára történő figyelmeztetés és a jogi képviselő kiértesítésének elmaradása

Az Rtv. 20. § (1) és (2) bekezdése alapján:

„(1) A rendőrt az intézkedés során

a) az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye vagy

b) szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye

igazolja.

(2) A rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.”

A Szolgálati Szabályzat 5. § (6) bekezdése szerint:

„(6) A rendőr az Rtv. V. Fejezetében foglalt intézkedését vagy az Rtv. VI. Fejezetében foglalt kényszerítő eszköz alkalmazását követően az Rtv. IX. Fejezetében meghatározott panasz lehetőségéről szóló tájékoztató keretében felhívja az intézkedés alá vont személy figyelmét a panasz előterjesztésének határidejére is.”

A Panaszos a Panasztestület felé benyújtott beadványában azt nyilatkozta, hogy a rendőrök félretájékoztatták a panaszjogával kapcsolatban.

A Panasztestület ebben a kérdésben úgy foglalt állást, hogy a jogorvoslati tájékoztatás tartalma miatti kifogás a Panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítom, hogy Panaszos részére átadásra került a rendőrségi előállítás időtartamáról szóló igazolás, melyet aláírt, annak tartalmát megértette, tudomásul vette.

Megállapítottam továbbá, hogy ugyanezen az igazoláson hozzátartozója/képviselője kiértesítését nem kérte.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítom, hogy az eljáró hatóság eleget tett a Panaszos jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatás, valamint képviselője kiértesítésének biztosítása terén is. A fentiekre tekintettel, a benyújtott panasz e tekintetben alaptalan.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- Magyarország Alaptörvénye XXIV. cikk;
- a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. III. törvény 195. § (1) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 50. § (1) bekezdése, 100. § (1) bekezdés e) pontja, 109. § (1) bekezdés a) pontja;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 2. § (1) bekezdése, 13. § (1) és (2) bekezdése, 15. § (1) és (2) bekezdése, 16. § (1) bekezdése, 17. § (1) bekezdése, 19. § (1) bekezdése, 20. § (1)-(2) bekezdése, 24. § (1)-(2) bekezdése, 33. § (2) bekezdés f) pontja, 33. § (3)-(4) bekezdése, 47. §, 48. § d) pontja, 29. § (1) bekezdés a) és b) pontja, 92. § (1) bekezdése, 93/A. § (6), (7) és (9) bekezdése;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 5. § (1)-(6) bekezdése, 8. § (1)-(2) bekezdése, 9. § (1)-(2) bekezdése, 28. § (5) és (7) bekezdése, 39. § (2) bekezdés a) és b) pontjai, 40. § (1), (2) bekezdése, 41. § (1) bekezdés a), d) pontjai, 41. § (6) bekezdés a) pontjának aa) alpontja;
- a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 121. pontja, 166. § (1) bekezdése, 216. § (1) és (2) bekezdése;
- a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 221. §, 222. § (2) bekezdése.

Budapest, 2015. július 28.

Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos